

[Duborg.]

liseringen gennem Fastlæggelsen af denne Gæld paa et langt Aaremaal med et lille Afdrag. Det kan man ikke underkende Betydningen af, det er ganske overordentlig værdifuldt for et stort Antal Personer, som benytter sig af denne Ret. Men deraf er det selvfølgelig ganske forkert at slutte, at man paa nogen Maade overhovedet ved denne Ordning løser Landbrugsspørgsmaalet. Det er en Hjælpetjeneste over for en meget stor Del af de økonomisk set daarligst stillede i Landbruget, men Renten bliver kun i ringe Grad ændret. Over for en Gældsmasse paa et Par Hundrede Millioner Kroner er det klart, at det, hvis Rentesatsen bliver sat ned ved konjunkturbestemt Rente, 1—2 pCt., af en lille Del af denne Gæld, 100 Mill. Kr., ikke er noget stort Beløb, 1—2 Mill. Kr. om Aaret.

Den højtærede Minister maa tilgive mig, at jeg ogsaa ved denne Lejlighed, som det sker en Gang imellem ved andre Lejligheder, maa nævne Spørgsmaalet om Beskatningen; her hører det nemlig hjemme. Man kan mene om Ejendomsbeskatningen, hvad man vil, men at det er en Prioritet, derom kan der ingen Diskussion være, det er faktisk godkendt ved Aarhundreders Tradition. Spørgsmaalet er, hvor stor denne Prioritet skal være; det er man ikke enig om, men man burde i det mindste kunne blive enig om, at det er et fuldkomment Selvbedrag at tro, at man kan lave en Gælds-sanering ved at sanere den ene af de to Prioriteter, men lade den anden være usaneret. Hvad nytter det, at Afgiften af den ene Prioritetsmasse som efter dette Lovforslag nedsættes med 1—2—3 Mill. Kr., naar den anden Prioritet stiger med et meget større Beløb Aar for Aar? Saa er vi lige vidt. Selv det videregaaende Forslag fra Regeringen, som ikke blev gennemført, vilde være lige saa virkningsløst, for hele dette Beløb er kun Smaapenge i Sammenligning med Ejendomsbeskatningen og den Stigning, som de mange senere Aar har bragt. Denne Prioritet i Form af Ejendomsskat svarer paa det nærmeste til ca. Halvdelen af de andre Prioriteter, saa det er ikke en lille Bipost, og der betales ca. 80 Mill. Kr. af denne Prioritet, medens der betales et Par Hundrede Millioner af den anden; men her maa man huske paa, at Skatteprioriteten er den første, derfor skal man ikke regne mere end 4 pCt. i Modsatning til den anden, den ligger forud for den anden, det er de fineste Statslaan i Danmark. Denne Førsteprioritet vil i Virkeligheden svare til Halvdelen af den anden. Naar man lægger hele Vægten

paa at søge at sætte den ene af disse Prioriteter ned og samtidig søger at sætte den anden lige saa meget og mere op Aar for Aar, er det i Virkeligheden ren og skær Indbildning, at man laver noget.

Det er at give Befolkningen en helt falsk Forestilling om det, der sker. Lad mig nævne saadan en Ting som, at vi i Fjor eller Forfjor vedtog at forhøje Grundbeskatningen til Udligningsfonden med 4½ pro mille. Det er et Beløb, som er meget større end alt det, vi her har forhandlet om af Gælds-sanering, baade Regeringens Forslag, som ikke blev gennemført, og det, som bliver gennemført. Og Ministeren og Regeringen kan selvfølgelig med deres politiske Magt blive ved at afvise dette Spørgsmaal, men sagligt set kan man ikke afvise det. Det er sagligt set en Urimelighed at blive ved at tale om Sanering af den ene af de to Trediedele af Gælden, naar den anden Trediedel gaar sine vilde Veje, og det er sagligt set dobbelt forkasteligt, naar det er den samme Myndighed, der sætter den ene ned og sætter den anden op, og som søger at give Befolkningen den Opfattelse, at nu hjælper vi dem. Det gør vi nemlig ikke. Hvad nytter det, at man giver Landbruget 2 Mill. Kr., naar man samtidig tager 4 Mill. Kr. fra det paa en anden Konto? Og det er det, der sker ved denne Fremgangsmaade. Men bortset fra disse almindelige Betragtninger skal jeg sige om selve Lovforslaget, at vi vil gerne deltage i en velvillig Behandling af det. Der er enkelte Omraader, som det vil være fornuftigt eller hensigtsmæssigt at forhandle om i et Udvalg, men i øvrigt skal vi gerne medvirke til Lovens Gennemførelse.

A. C. D. Petersen: Det foreliggende Lovforslag indeholder jo ikke noget principielt nyt, men en Udvidelse af en Lovgivning, som allerede er praktiseret, en Udvidelse med 40 Mill. Kr., som anbringes paa en lidt anden Maade. Og her kan vi fra konservativ Side kun udtale vor Tilfredshed med, at man nu hjælper en Kategori af Landbrugere, som er i Vanskeligheder, men som dog ikke er helt ude i den yderste Nød. Jeg tror, at Fejlen ved de Foranstaltninger, der er truffet af den høje Regering over for Erhverv, der har været i Vanskeligheder, specielt Landbruget, er den, at man har ventet med at yde Hjælpen, indtil de paagældende næsten var uhjælpelige. Her forsøger man at gaa lidt længere ned, idet man nu ikke kræver, at Gælden skal gaa ud over de 10 pCt. over Panteværdien, men kan være under Pantevær-